

for Oprensning; men det er jo ikke Meningen, „fordærvet“ skal ikke opfattes saaledes. Naar jeg ikke kan gaa med til, at Ordet stryges, er det, fordi det har stor Betydning, at sædeligt fordærvede Børn eller sædeligt unormale Børn, kunde man ogsaa sige med et andet Udtryk — og Børn, der er noget i Vejen med paa det sædelige Omraade, findes baade mellem Dreng og Piger —, ikke anbringes i Børnehjem og Lærepladser eller i privat Tjeneste. Saadanne Børn skal netop i Skolehjem og Ungdomshjem. Det har Betydning baade for dem selv, hvis der skal være Tale om nogen Oprensning for dem, og for deres Omgivelser. Man vil let kunne forstaa, at det at faa et saadant sædeligt anløbet Barn ind i et Børnehjem, hvor der findes Smaabørn, kan blive til umaadelig Fortræd for Omgivelserne, og naar det siges i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Udtrykket „sædeligt fordærvede“ dækkes fuldstændigt af det Udtryk, som er brugt andre Steder i Loven: „— har vist sig at have en særlig vanskelig Karakter eller har udvist meget slet Opførsel“, maa jeg paa det bestemteste protestere mod dette. Den Slags Børn har mange Gange ikke nogen særlig vanskelig Karakter, tværtimod er det ofte netop, fordi de mangler Karakter og er alt for medgørlige, at de er kommet ud i et saadant Liv. Og hvad angaar Udtrykket særlig vanskelig Karakter og slet Opførsel, er der jo en Margin. Der kan være forskellige Opfattelser af, hvor Grænsen skal sættes, og derfor kan det godt ske, at der kan komme saadanne Børn til Børnehjem, som maaske ikke hører hjemme dér, men snarest skulde i et Skolehjem. Det gør imidlertid som Regel ikke saa meget; dels kan man maaske alligevel magte dem i Børnehjemmet, dels kan de flyttes. Men hvad angaar Børn, som der er noget i Vejen med paa det sædelige Omraade, volder det Fortræd, og det kan mange Gange slet ikke gøres godt igen, hvis der tages fejl. Derfor mener jeg, at det for Administrationen af Loven har sin Betydning, at man ude i de stedlige Værgeraad, som har med Sagen at gøre, faar at vide og kan se af Loven, at de Børn, som der er noget i Vejen med paa det sædelige Omraade, maa der passes paa, de maa ikke anbringes i Børnehjemmene eller for deres Vedkommende, som er over 14 Aar, i Lærepladser, privat Tjeneste og lignende, for saa ødelægger de for meget baade for sig selv og for Omgivelserne. Om der kan findes et mildere Udtryk end „sædeligt fordærvede“, skal jeg ikke her udtale mig om. Jeg er naturligvis villig til, hvis der i Udvalget kan findes et mildere Udtryk,

at gaa med dertil. Jeg ved egentlig ikke, hvad Gavn det skal gøre, men er der nogen, der mener, at det gør nogen Gavn, skal jeg ikke have noget imod en Ændring, naar bare det bliver klart, at Skellet er der, at der er visse Børn, som man maa passe særlig paa at faa anbragt paa rette Plads.

Den højtærede Socialminister sagde i sin Fremsættelsestale, at vi skulde gaa til disse mildere Udtryk, og fortsatte — jeg forstaa det ikke rigtig og vil derfor gerne spørge om det —: „Vi foreslaar det derfor ændret til at lyde saaledes, som vi har det i den lidt senere Børnetilsynslov, nemlig: Børn, der har vist sig at have en særlig vanskelig Karakter“ o. s. v. Jeg har ikke kunnet finde det i Børnetilsynsloven og ved ikke, hvor det staar. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Minister, i hvilken Paragraf og i hvilken Forbindelse det staar, og om det staar saaledes, at det dækker det andet Udtryk: „sædeligt fordærvede“.

De sidste Ændringer, som jo er de samme for begge Lovforslagene, og som gaar ud paa, at „Justitsministeren“ og „Undervisningsministeren“ ombyttes med „Socialministeren“, og at der gives Tilladelse til, at Lovene kan optrykkes, er jo af lidt mere formel Art. Det er Spørgsmaal, som kan tages op til Overvejelse i Udvalget.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslagene til fortsat velvillig Behandling i det høje Ting.

Henriette Crone: Paa mit Partis Vegne kan jeg anbefale begge Lovforslagene til Fremme. Som det fremgaar baade af Bemærkningerne til Lovforslagene og af Udtalelserne af den ærede Ordfører for Partiet Venstre, der var Formand for det i sin Tid arbejdende Udvalg om Revision af Børnetilsynslovene, har man allerede den Gang under Behandlingen af Lovene stærkt drøftet Spørgsmaalet om Kontrol med ikke-ankendte Børnehjem. I og for sig er jeg rent personlig af den Anskuelse, at de Mennesker, som helliger sig Børnesagsarbejdet uden noget Bihensyn, kun af Kærlighed til Børnene, med Glæde underkaster sig en hvilken som helst Kontrol, som man fra det offentlige Side mener er nødvendig for at sikre de Børn, som er saa uheldigt stillede af den ene eller den anden Grund, at de i Stedet for et virkeligt Hjem med Fader og Moder maa nøjes med et Surrogat for et Hjem, thi et saadant er jo selv det allerbedste Børnehjem til enhver Tid. Jeg tror, at de Mennesker, som helliger sig Børnesagen af Kærlighed, ikke vil føle sig